

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ήγδοον κι' εικοστών μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια η' ένακόσα δεκατρία,
δραχς και θερμη φιλοπατρία.

Τού Μάρτη τριάντα,
σπουδαία συμβάντα.

Χίλια πενηταδύ και διακόσα,
κι' ή πλάσις τρομερώς αγωνιάσα.

**Νέα σήμερα ρίμα
'στού Τρικουήπη τού μνήμα.**

Τώρα ζωντανεύει 'μπρός σου
τό πανόρηο τόνειρό σου.
Τώρα βλέπεις την Πατρίδα μ' ένα νέο Βασιληά
νά σηκώνη τό μεγάλο σύμβολό σου, την 'Εληά.

'Οχι την 'Εληά της νόρκης, άλλ' αυτήν την άνδισμένη
σέ βομούδς 'Ελευθεριάς,
τήν 'Εληά την ποτισμένη
μ' αίματα καλληκαριάς.

'Ετσι σού την έφαντάσθης, 'Εληά νίκης και παιάνων
και σαλπύγων και τυμπάνων,
σύμβολον τρανής 'Ελλάδος,
σύμβολον πανόπλου γένους,
και τούς κλώνους της πλεγμένους
'στό κοντάρι της Παλλάδος.

'Ετσι σού την έφαντάσθης, και τό μνήμα σου 'μπροστά
πιδμεγάλο στέκει τώρα, που βροντούνε τάρματά μας.
'Ετσι σού την έφαντάσθης την 'Εληά σου την καληά,
κι' έτσι σήμερα την βλέπεις την 'Εληά σου, την 'Εληά.

**Ίσχυρών θωρακοφόρα
άπειλούν τήν Τσερναγόρα.**

Γιά κυτάξετε τί χάλι
'στού πολέμου τόν καιρό...
μαζεψήκαν οι μεγάλοι
για νά ντίξουν τό μωρό.

Τής Εδρώπης πυροβόλα
φοβερίζουν τόν Νικόλα,
τής Εδρώπης αι Δυνάμεις τόν άδύνατο κτυπάνε
και 'στη ράχη του ξεσπάνε.

Μή τρανός κακοκαρδής,
μή την Σκόδρα βομβαρδίζης
και δέν θά σου γίν' ή χάρις.

Μέγα τών τρανών τό νείκος...
θυσιάζεις αιμ' άδίκως,
δέν την πέρνεις κι' άν την πάρης.

Ἄφρησε τὴν μαγιονέτα
 κι' ὑποτάξου' στοὺς τρανοὺς...
 σοῦ τὸ λέμε νέτα σκέτα,
 θὰ δοθῇ' στοὺς Ἄλβανούς.

Ἔλα σβύσε κάθε φλόγα τῆς πολεμικῆς φωτιάς,
 σήμερα μᾶς κατευφραίνει βαρβατὶλ' Ἀρβανιτιάς.
 Σήμερα μᾶς ξετρελλαίνουν Ἄλβανοὶ προνομιούχοι,
 ὁ δὲ Μπέριτχολδ, ὁ και κόμης,
 κι' οἱ διάσημοὶ τῆς Ρώμης
 ἔχουν πόθο νὰ μυρῖσουν Ἀρβανίτικο τσαροῦχι.

Γιὰ τοὺς Ἀρβανίταις τώρα
 κάνομε στὴν Τσερναγόρα
 ἐπιδεξις ναυτικᾶς,
 κι' ἀληθῶς ἡρωϊκᾶς.

Τῶν Κιεμάλ ἢ βαρβατίτες, τῶν Κιεμάλ ἢ μυρωδιαῖς
 μᾶς λιγόνουν τῆς καρδιαῖς,
 και γιὰ τὴν Ἀρβανιτιὰ
 θὰ σὰς δώσωμε' στ' αὐτιὰ.

Ἄδικα μὴν ἀντιστέκης ἰστὰ' ψηλὰ θελήματά μας,
 τρέμε τὰ θωρακωτά μας,
 τοὺς στρατοὺς, τὰ γήματά μας.

Σὰν δὲν θέλουν αἱ Δυνάμεις
 χάνεις ἄδικα καιρό...
 μόνος τι' μπορεῖς νὰ κάμης;
 μία τρύπα' στὸ νερό.

Γιὰ τὴν Σκόδρα μὴν τυρβάξης,
 μὲ Μαγαάρους μὴν τὰ βάζης
 και παραίτα τὸ μπουρί.

Ἐποτάξου' στὴ Φραγκιά,
 συλλογίσου πῶς' μπορεῖ
 νὰ σὲ κάνη μὴ μπουκιὰ.

Τρέμε πρὸ τῶν κολοσσῶν,
 κι' ἔως' στὴν διαπασῶν
 ἄς μὴ φθάνη κι' ἡ φωνή σου.

Εὐχαρίστησ' ἐπὶ τέλους
 και τοὺς προσφιλεῖς φρατέλους,
 πογγιαν και συγγενεῖς σου.

Πήγαινε μὲς' στὴν Κεττίγγη σὰν και πρὶν νὰ βασιλεύης
 μετὰ δόξης και τιμῆς,
 κι' ἂν τὴν Σκόδρα βομβαρδίξης, γιὰ τοὺς Ἄλβανούς
 και γιὰ τούτους πολεμεῖς. [δουλεύεις,

Δὲν τὴν πέρνεις, μίο κάρω,
 σοῦ φωνάζουν κι' οἱ φρατέλοι...
 δὲν τὴν πέρνεις, θὰ τὴν πάρω,
 κι' ἂν κανένας δὲν τὸ θέλῃ.

Κὺρ Νικόλα, κὺρ Νικόλα,
 κύτταξε τὰ πυροβόλα,
 κύτταξε και τὰ βασιέλα,
 ποὺ δὲν εἶναι παῖξε γέλα.

Β.

Κύτταξε τι φοβερά τοὺς γηαλοὺς σας ἀπειλοῦν...
 κι' ἢ θυσίαις τῶν μικρῶν τοὺς μεγάλους ὠφελοῦν,

και της νέης τους καρπούς
τους περιδρομάζου τουτοι,
πούχουν πάντοτε σκοπούς,
πούχουν Στόλους,πούχουν πλούτη.

“Ολαν ή ψυχή κι’ό νοῦς
είναι για τους Άλβανούς,
Άλυσσαξαν κι’αῦτοι κι’έκεινοι.

Κι’όλοι θέλουν μ’ένα στόμα
της Άρβαντιῆς ή βρώμα
κράτος παστρικῶν νά γίνη.

Και πρώτη χάνεται για αῦτους ή προσφιλης Αὔστρια,
ή τῶν μεγάλων και μικρῶν παντοτεινή λατρεία,
όπου κι’από του Μέντερνχ ακόμη τους καιρούς
άγωνας ήγωνίζετο γενναίους,ισρούς,
ὑπέρ μικρῶν,ὑπέρ πτωχῶν,ὑπέρ άδικουμένων,
και δυναστευομένων.

Αὔτη τῶν άλλων τους καρπούς λαμάργως δέν ἐτρέγα,
ποτέ σέ ξένους θησαυρούς δέν ἀπλωσε τὸ χέρι,
έκεινη θάρρος ἔδωσε και’στῶν Φερῶν τὸν Ρήγα,
κι’αὔτη μονάχα’στό λαμό δέν τοῦβαλε μαχαίρι.

Μιά Δύναμις ελικρινής χωρίς σκοπούς ὑπόλους,
όπου δέν θέλει γύρω της βασανισμένους δούλους,
και μήτε φειδωλεύεται και πάντοτε και τώρα
νά χορηγή πρὸς τους λαοὺς ἐλευθερίας δῶρα.

Δύναμις παρηγορήτρα τῶν μικρῶν και τῶν ἀσήμων,
Δύναμις χωρίς συμφέρον,Δύναμις παντελήμων,
Δύναμις,πού την δοξάζουν ἀφιλοκερδεις Μαγαράοι,
Δύναμις,πού πάντα δίνει δίχως τίποτε νά πάρη.

Τῆς χαρίζουν και δέν πέρνει
ἀπό γενναιοφροσύνη...
μιὰ χαρά τὰ καταφέρνει
μὲ την ἐλεημοσύνη.

Αὔτη κάνει’στῶν μεγάλων τὰ συμφέροντα χαλάστρα,
τώρα την κνει πρὸς δροσιν τῆς Άρβαντιῆς ή πάστρα,
τώρα για τους Άρβαντιαις και τρεχάματα κι’άγωνες,
και για αῦτους παρακορώνει και πληθώνει και κορώ-
νιαις.

Χαίρε,προσφιλης Αὔστρια,χαίρε,Μπέρτολδ,χαίρε
σ’όσους σᾶς κακολογήσουν, [κέρμη,
σ’όσους σᾶς παρεξηγήσουν,
ᾶς χορηγηθῆ συγγνώμη.

“Αφετε τους φωνασκούντας νά φωνάζουν’στὸν ἀέρα...
οὐ γὰρ οἶδασι τι λέγουν,την κακή ψυχή των’μέρα.
Πάντοτε μετ’ἀνισχύραν,πάντοτε μετ’ἀδυνάτων,
τρώγεσθε με τους καῦμούς των και τὰ τόσα βάσανά
[των.

Τέτοιο πάθος,τέτοιος ἔρωσ θ’ἀπομείνη’στὸν αἰῶνα...
ὁ Κιεμάλ προτείνει χέρι...δῶστε του καμμιὰ κορῶνα
της Άρβαντιῆς τὸ κράτος νά συμπῆξη’στό μενούτο,
πού νά λείτε:τείλαι τουτο!

Μὲς’στοὺς κύκλους τῶν Μαγαράων μιὰ μαγάρα προ-
[χωρεῖ,
μὲς’στοὺς κύκλους τῶν Μαγαράων σήμερα κυκλοφο-
[ρεῖ
της Άρβαντιῆς ή λῆρα,
και την βλέπουν με λαχτάρα.

Κι' ἀπ' ὀπίσω της κρυμμένοι
παίζουν καραγκιζέ-μπερδέ,
καὶ φωνάζουν λυσσασμένοι:
ἔρθε, Λάζαρε, περδέ.

Γ

Χαῖρε σύ, Μαυροβουνήτη,
γεια σου, Ρήγα στρατιώτη,
γεια σου, Ρήγα ποιητή,
γεια σου, γέρο-μαχητή.

Περικύκλωσαν Κουρσάροι τὸ μικρὸ τὸ Μαυροβουῖνι,
πλὴν αὐτὸ δὲν ἀπαντᾷ,
καὶ βαρύνδουπον βροντᾷ
καὶ τοὺς μπαίνει σ' τὸ ρουθούνι.

Ὅρσε λέγε σὲ Κουρσάρους
καὶ μακάληδες βαρβάρους...
ἀφοβος ἐμπρός των στάσου.

Κι' ὁ Στρατὸς σου, ποὺ πηδᾷ
μέσ' σ' τὴ μάχη, τραγουδᾷ
τὰ τραγούδια τὰ δικά σου.

Δὲν σὲ σκιάζει κι' ἕνας κι' ἄλλος
κι' ἐφορμᾷς γοργός, ταχὺς...
μικρός εἶσαι, μὰ μεγάλος
εἰς τὴν ρώμην τῆς ψυχῆς.

Κι' ἂν πλώρια σκυλιὰ
λαίμαργα χυμοῖν' μπροστά σου,
σὺ μὲ τὴν μικρότητά σου
μεγαλόνεις, Βασιληᾷ.

Τι τιμὴ' σ' τὴν Τσερναγόρα,
ποὺ τὴν τριγυρίζει τώρα
σμήνος Εὐρωπαϊκό.

Καὶ τῆς κάνει πανηγύρι
γὰ τοῦ Μπέργολδ τὸ χατήρι,
ποὺ νὰ τοῦλθῃ ἑαφνικό.

Στ' ἄλογό σου καββαλάρης
μάχου, Βασιληᾷ, σὰν ἦρωας,
καὶ τὴν Σκόδρα νὰ μὴν πάρης
θάσαι νικητῆς ἀγήρωας.

Τῆς ψυχῆς τὴν εὐτολίμαν
τολημῆρος ὑποδαυλίζεις,
καὶ μὲ τὴν ἀδυναμίαν
δυνατοὺς ἐξετελιζεις.

Μάχου, γέρο, καὶ περγέλα
τῶν μεγάλων τὰ βασιέλα,
συμπεροντολόγους μοῦλους.

Μάχου, γέρο, μετὰ μέλους,
γέλα καὶ μὲ τοὺς φρατέλους,
καὶ τοῦ Μπέργολδ Μπεροτοδούλου.

Δ

Σοὺ βάζουν σ' τὸ λαϊμὸ θηλειά,
πλὴν σὲ κυκλόνει, Βασιληᾷ,
παλληκαρίσια γέννα
μ' ἄριματα τιμημένα.

Κυντάζω σὰν Σουλιώτισαις
καὶ τῆς Μαυροβουνήτισαις.
Εἰς τῶν ἀνδρῶν τῶν τὸ πλευρὸ
τὸν θάνατο γυρεύουν,
καὶ τοῦ Ζαλόγγου τὸν χορὸ
μποροῦνε νὰ χορεύουν.

Γίνε καὶ τώρα, Ρήγα,
παλληκαρίσας καμιά,
καὶ στ' ἄλογό σου σφριγά
σὰν νέο παλληκάρι.

Ἐσὺ παλληκαρίσια
σ' τὸν ἱερὸν ἀγῶνα
δοξάζεις τὴν βουνίσια,
τὴν ἀδόλη Κορῶνα.

Συμφέροντα, συμφέροντα,
μὰς ξαναλὲν ὄρθα κοφτά,
κι' ὄλοι φορτόνονται γι' αὐτὰ
σ' τὸν μαχητὴ τὸν γέροντα.

Φαντάσου, γέρο Βασιληᾷ, πῶς καὶ τὸ μακαρόνι
ἔχει συμφέροντα κι' αὐτὸ κι' ἀνάβει καὶ κορῶνα.
Φαντάσου κι' ἡ Μακαρόνια πῶς σήκωσε κεφάλι
καὶ τώρα κοκορεύεται γιὰ Δύναμις μεγάλη.

Ἡ καινούρια συντροφία
Τζουλιάνο, Τζουλίτι,
νέα δόγματα κηρύττει.

Καθεμὰ κουτο-Μαφία,
καθεμὰ κουτο-Καμόρα,
τῆ βαλε μαζὶ μας τώρα.

Καὶ χωρὶς καμμιὰ ντροπὴ
δίερα δὲν ἀναγνωραῖε,
μὴτ' αἱματηροὺς ἀγῶνας.

Κ' ὅπως ἔχουν κι' ἄλλοι πῆ
παλαμῆδα τῆς μορῆς
τῆς ἀστείας πριμαντόνας.

Θέλει μὲ ξένα κόλλυβα μνημόσυνο νὰ κἀνῃ,
τρανὴ ζητοῦν Ἀρβανιτῆ κι' ἐκεῖν' οἱ Τζουλιάνοι,
γὰ νὰ μὴν τοὺς χαλάσωμε καὶ τὴν ἰσορροπία
καὶ πάθουν τὰ συμφέροντα καμμιὰ χρεωκοπία.

Γιὰ τοῦτο, γέρο,
μὰς θέλουν κάτω...
σὲ νὸν ἐ βέρο
ἐ μὲν τροβάτο.

Μὰ καὶ τὰ κατορθώματα τὰ νέα τῆς Καλύμνου
ἀντάξια τὰ κρίνομεν ἐνθουσιώδους ἔθμου,
καὶ μὲς σ' τὰ Δωδεκάνησα φρατέλων γενναϊότης,
ἀπούσης ἀντιστάσεως, τελεῖ θριάμβους πρώτης.

Ἄλλ' ὅπως ἐπιμαρτυρεῖ
καθεὶς τῆς Ρόδου κάτοικος,
νομιζῶ πως ὑπερτερεῖ
ὁ Στρατηγὸς Ἀμέλιο,
ἦρωας Ἀποκρατίκος,
Ἄδων Κιχωτλίκα τέλειο.